

РЕШЕНИЕ

№ 107

гр. София, 07.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 20.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Румяна Лилова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2979** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 171, т. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДП) и чл. 157, ал. 4 ЗДП.

Образувано е по жалба с вх. № 7132 от 22.03.2012 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от Д. М. И., с ЕГН [ЕГН] и адрес в [населено място],[жк][жилищен адрес] срещу Заповед с рег. № 1012/1319 от 30.10.2007 г., издадена от заместник - началник на отдел „Пътна полиция” (ОПП) при Столична дирекция „Полиция” (СДП, сега Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на осн. чл. 171, т. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДП), във вр. с чл. 172, ал. 1 от същия закон, е иззето свидетелството му за управление на моторно превозно средство (МПС) с №[ЕИК], кат. *В***М*, издадено от ОПП – СДВР на И., поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 ЗДП.

Недоволен от заповедта, И. я оспорва. Навежда доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед поради допуснати от административния орган съществени нарушения на административнопроизводствените правила, нарушение на материалния закон, непълнота на доказателствата и като издадена при неизяснена фактическа обстановка. Оспорващият поддържа, че не е загубил правоспособността си за управление на моторно превозно средство, тъй като не са му отнети всички контролни точки. Предвид изложеното моли отмяната на заповедта, предмет на съдебен контрол.

В съдебните заседания оспорващият, редовно призован, не се явява лично и не се

представлява. В представено по делото на 25.09.2012 г. писмено становище (л. 27 – л. 29), чрез адв. В., излага, че в противоречие с чл. 5, ал. 3 от Наредба № I-з 1959 от 2007 г., по време на действие на която са издадени наказателни постановления от 2006 г., до И. не е изпратено и той не е получил съобщение при отнемане на повече от 2/3 от притежаваните от него контролни точки. Оспорва връчването на Наказателно постановление № 126376 от 09.10.2006 г. Обръща внимание, че по делото не са представени каквито и да е доказателства, от които да се установява връчването на останалите описани в спорната заповед наказателни постановления. От това прави извод, че те не са влезли в сила. При условията на евентуалност прави възражение за изтекла давност.

Ответникът – заместник - началник на отдел „ПП” при СДВР, редовно призован, не се явява. В съдебните заседания се представлява от редовно упълномощения юрисконсулт Ч., която от негово име оспорва жалбата. По същество моли нейното отхвърляне.

Софийската градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител за участие в производството и не дава заключение по предявеното оспорване.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от оспорването и като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 172, ал. 5, във вр. ал. 1 ЗДП (липсват данни досежно датата на връчването на И.) е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

На 30.10.2007 г. заместник - началник на отдел „ПП” при СДП, сега СДВР, след като е извършил справка за отнетите контролни точки на И., е установил, че на основание чл. 4 от Наредба № I – 139/2002 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на МПС и нарушенията, за които се отнемат (по – надолу в текста „Наредба № I-139 от 16.09.2002 г.” (отм.), на лицето са отнети 42 контролни точки (к.т.), въз основа на следните влезли в сила наказателни постановления: 1. № 37638 от 09.05.2003 г., връчено и влязло в сила на 17.05.2003 г. – 6 к.т.; 2. № 123055 от 12.11.2004 г., връчено и влязло в сила на 20.11.2004 г. – 2 к.т.; 3. № 118886 от 07.11.2006 г., връчено и влязло в сила на 15.11.2006 г. – 12 к.т.; 4. № 126376 от 07.11.2006 г., връчено и влязло в сила на 15.11.2006 г. – 6 к.т. и 5. № 1012/1319 от 22.10.2007 г., връчено и влязло в сила на 30.10.2007 г. – 16 к.т. Административният орган е констатирал също така, че И. не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 ЗДП да върне свидетелството си управление на МПС след като е загубил правоспособността си по смисъла на чл. 157, ал. 4 ЗДП. Предвид така установените факти е направил извод, че са налице материалноправните предпоставки за прилагане спрямо И. на спорната ПАМ по чл. 171, т. 4 ЗДП. Затова, на основание посочения законов текст, във вр. с чл. 172, ал. 1 ЗДП и Заповед № I3-1393 от 09.08.2007 г. на министъра на вътрешните работи е заповядал изземването на свидетелството за управление на МПС №[ЕИК] КАТ *В***М*, издадено от ОПП – СДП на И., поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 ЗДП, като е постановил спорната Заповед № 1012/1319 от 30.10.2007 г. (л. 6 от делото). Няма данни по делото относно датата на връчване на заповедта на И..

От представените по делото и приети като доказателства наказателни постановления се установява, както следва:

Наказателно постановление № 118886 е издадено на 26.09.2006 г. (л. 7), а не както е посочено в спорната заповед на 07.11.2006 г. Същото е връчено лично на И. на 07.11.2006 г. С влизането му в сила на 15.11.2006 г. на лицето са отнети 12 к.т.

Наказателно постановление № 126376 е издадено на 09.10.2006 г. (л. 8), а не както е посочено в спорната заповед на 07.11.2006 г. Същото е връчено лично на И. на 07.11.2006 г. С влизането му в сила на 15.11.2006 г. на лицето са отнети 6 к.т. Съдът намира за неоснователно възражението на И., че това наказателно постановление не му е връчено. При внимателен оглед на документа се установява, че подписът на И. (идентичен с положения върху предходното наказателно постановление, връчено същия ден) е положен в десния долен край на листа, под означеното за целта място.

Наказателно постановление № 1319 е издадено на 18.09.2006 г. (л. 56), а не както е посочено в спорната заповед на 22.10.2007 г. Върху документа е положен печат за връчването му по реда на чл. 53, ал. 2 ЗАНН на 22.10.2007 г., както и такъв върху който е удостоверено, че това наказателно постановление се счита влязло в сила на 30.10.2007 г. С влизането му в сила на 15.11.2006 г. на лицето е следвало да бъдат отнети 12 к.т.

За направеното отбелязване досежно връчването му по реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН, въпреки дадените указания от съда, доказателства не бяха представени. Предвид това, съдът прави извод, че то не е връчено на И., респективно не е влязло в сила. Съгласно чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, когато нарушителят или поискалия обезщетение не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването. По делото не бяха представени доказателства, че служители при наказващия орган или от РУП са търсили И. за връчване на НП - на адреса посочен от него и вписан в НП, с оглед на което необоснован и незаконосъобразен се явява положения върху него запис, че е влязло в сила с оглед приложението на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 30.10.2007 г. Не са представени каквито и да е било доказателства, че лицето е било издирвано на адреса по акта за установяване на административно нарушение, че е извършена справка в Национална база данни „Население” или други, които да установят, че са положени усилия за установяване на лицето и връчване на това НП.

Съгласно разпоредбата на чл. 170, ал. 1 АПК административният орган е този, който трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в спорния акт. Влизането в сила на НП е факт, който обосновава налагането на спорната ПАМ и на ответника е доказателствената тежест за неговото установяване. Предвид процесуалното бездействие на ответника съдът следва да приеме недоказаните факти за неслучили се, респективно, че посоченото НП не е влязло в сила.

Наказателно постановление № 37638 от 09.05.2003 г. и наказателно постановление № 123055 от 12.11.2004 г., посочени в мотивите на оспорената заповед, не бяха представени от ответника, въпреки дадените с Разпореждането за насрочване от 02.08.2012 г. указания за представяне на всички наказателни постановления, посочени в мотивите на оспорената заповед. От Протокол за унищожаване на документи, които съдържат данни за наложени административни наказания и ПАМ по ЗДП в ОПП, СДВР, МВР, с рег. № 9993 от 27.06.2011 г. (л. 9, 10) се установява, че определена за целта комисия е прегледала представени за унищожение документи, както следва:

15974 документа за периода от 01.01.2002 г. до 31.12.2002 г. и 151829 документа за периода от 01.01.2003 г. до 31.12.2003 г. Представените документи, между които очевидно се твърди от ответника, че е било и посоченото по-горе наказателно постановление от 2003 г., са били физически унищожени.

Поради това, че към доказателствената съвкупност не бяха приобщени наказателно постановление № 123055 от 12.11.2004 г. и наказателно постановление № 37638 от 09.05.2003 г. съдът не може да приеме за установено, че същите съществуват, респективно, че са влезли в сила. Съгласно разпоредбата на чл. 170, ал. 1 АПК административният орган е този, който трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в спорния акт. Доказателствената тежест за установяване на релевантните факти, които обосновават налагането на спорната ПАМ е на ответника. Предвид процесуалното му бездействие съдът следва да приеме недоказаните факти за неслучили се – тоест, описаните наказателни постановления за неиздадени, респективно невръчени на И..

Със Заповед № Из- 1393 от 09.08.2007 г. (л. 12), министърът на вътрешните работи, на основание чл. 23, т. 11 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) и чл. 172, ал. 1 ЗДП, е упълномощил да издават заповеди за прилагане на ПАМ редица длъжностни лица, между които заместник - началника на отдел „ПП” при СДП (сега СДВР).

Към датата на издаването на спорната заповед 30.10.2007 г., издателят на оспорената заповед В. С. С. е заемал длъжността заместник – началник на отдел „ПП” при СДП (виж удостоверение на л. 63).

При така установеното от фактическа страна Административен съд София – град, Първо отделение, 21 състав, направи следните правни изводи:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 АПК) на основанията посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че тя е издадена от компетентен да издава такива актове орган и в рамките на неговите правомощия, но при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в нарушение на материалния закон, поради което следва да бъде отменена.

Съгласно чл. 157, ал. 1 ЗДП при издаване на свидетелство за управление притежателят му получава контролен талон за потвърждаване валидността на притежаваното свидетелство и определен брой контролни точки за отчет на извършваните нарушения. Разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. (отм.) разписва, че при първоначално издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство притежателят му получава първоначален максимален размер от 39 (тридесет и девет) контролни точки за отчет на извършените от него нарушения на ЗДП. Същото предвижда и нормата на чл. 2, ал. 1 от Наредба № Из – 1959 от 27.12.2007 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат (по-надолу в текста „Наредба № Из – 1959”), действала към датата на издаването на оспорения акт.

Съгласно предписанието на чл. 4 от Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат (отм., по-надолу в текста само „Наредба № I-139 от 16.09.2002 г.), действала към датата на извършване на част от

нарушенията, отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление. Нормата на чл. 3, ал. 1 и ал. 2 от действащата Наредба № 13-1959 е аналогична. Според новелата на чл. 157, ал. 4 от ЗДП, водач, на когото са отнети всички контролни точки губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на МВР. Като извод на всичко това - отнемането на контролните точки става автоматично с влизане в сила на наказателното постановление.

При съобразяване на така цитираните разпоредби и след като е преценил, че притежаваните от И. к.т. са отнети в резултат на петте посочени по-горе наказателни постановления, издадени в периода 2003 г.– 2007 г. и въпреки загубената правоспособност (арг. от чл. 157, ал. 4 ЗДП) И. не е върнал притежаваното от него свидетелство за правоуправление, ответникът е издал спорната заповед.

Основните доводи на оспорващия за твърдяната незаконосъобразност на оспорения административен акт са свързани с това, че наказателни постановления с № № 37638 от 09.05.2003 г., № 123055 от 12.11.2004 г., № 126376 от 07.11.2006 г., № 1012/1319 от 22.10.2007 г. не са му връчвани и не са влезли в сила, както и че не е уведомен за отнетите му 2/3 к.т.

На фона на така очертаната правна регламентация и представените и неоспорени по делото доказателства, съдът намира, че доводът на И. за незаконосъобразност на спорната заповед поради това, че наказателни постановления с № № 37638 от 09.05.2003 г., № 123055 от 12.11.2004 г. и № 1012/1319 от 22.10.2007 не са му връчени, респективно не са влезли в сила, е основателен. Поради това, че към доказателствената съвкупност не бяха приобщени наказателно постановление № 123055 от 12.11.2004 г. и наказателно постановление № 37638 от 09.05.2003 г., както се посочи, съдът не приема за установено, че същите съществуват, респективно, че са влезли в сила. Предвид това съдът намира, че не е налице фактическото основание за предприемане на спорната ПАМ. По делото е установено съществуването на три влезли в сила санкционни акта от посочените в заповедта пет наказателни постановления. Само два от актовете са влезли в сила. Броят на отнетите к.т. с влизането в сила на тези две наказателни постановления е 18 к.т., тоест много под притежаваните от лицето 39 к.т., а други НП срещу него не са издавани. Следователно, не е било налице изчерпване на лимита от точки, с които И. е разполагал и същият не е загубил правоспособността си на водач на основание чл. 157, ал. 4 ЗДП, респективно не е имал задължение да върне свидетелството си за управление. Към датата на издаване на заповедта за прилагане на ПАМ – 30.10.2007 г., И. е имал 21 к.т. Следва да се отбележи изрично, че данни за отнети к.т. по предшествващи наказателни постановления не се съдържат по делото.

Ето защо, съдът намира, че при издаването на спорния административен акт, органът е извършил неправилна преценка за наличие на посоченото в него фактическо основание – изчерпване на лимита на предоставените на И. к.т., загубване на неговата правоспособност и непредаване на свидетелството за управление в съответната служба на МВР по реда на чл. 157, ал. 4 ЗДП, поради което е издал заповед в противоречие с материалния закон поради липса на правопораждащите факти. И. не е имал задължение да предаде свидетелството си за управление, поради което за административния орган не е възникнало правомощие за прилагане на спорната ограничителна мярка по чл. 171, т. 4 ЗДП спрямо него.

Съгласно чл. 35 АПК индивидуалният административен акт се издава, след като се

изясняват фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъждат обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. Член 36, ал. 1 АПК разписва, че доказателствата се събират служебно от административния орган, освен в предвидените в този кодекс или в специален закон случаи.

При издаването на спорния акт ответникът не е спазил предписанията на посочените разпоредби от АПК. Ответникът не е приобщил към административната преписка документите, които се съдържат в административнонаказателните преписки, образувани по повод издаването на сочените в спорния акт наказателни постановления, включително доказателства за връчване им, респективно за влизането им в сила. Ако при спазване на административнопроизводствените правила в хода на административното производство бяха изяснени всички релевантни факти и обстоятелства и беше дадена възможност на И. да даде обяснения и/или направи възражения, ответникът нямаше да издаде акт като процесния. Ето защо съдът намира, че при издаването на спорната заповед са допуснати и съществени нарушения на административнопроизводствените правила, довели до издаването на акт в противоречие с материалния закон и при липса на предвидените в закона предпоставки за издаването му и правопораждащи факти, който следва да бъде отменен.

Поради изложените аргументи, оспорването по жалбата срещу спорната заповед е основателно. Налице са отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 АПК за незаконосъобразност на оспорения административен акт – допуснати от административния орган съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Не са налице материалноправните предпоставки по чл. 171, т. 4 ЗДП, във вр. с чл. 157, ал. 4 ЗДП, поради което оспореният административен акт е незаконосъобразен. По тези причини оспорването по жалбата на И., като основателно, следва да бъде уважено.

Оплакването за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в неизпълнение на нормативно установеното задължение на административния орган по чл. 5, ал. 3 от Наредба № I-1959 - да изпрати писмено съобщение на водача за отнемане на 2/3 от контролните му точки е неоснователно. Писменото уведомление има информативен и предупредителен характер. Същото представлява самостоятелно процесуално действие. То не е част от производството по прилагане на спорната ПАМ, поради което евентуалното неизпращане на такова уведомление не може да повлияе на нейната законосъобразност.

Неоснователни са доводите за изтекла давност. Отнемането на к.т. е последица от извършването на нарушението. То не е вид санкция и не се подчинява на режима на ЗАНН. Изпълнението на наложените с влезли в сила наказателни постановления административни наказания е неотнормимо към заповедта по чл. 171, т. 4 ЗДП. Отнемането на контролните точки става автоматично с влизане в сила на наказателното постановление, а възстановяването им се извършва по нарочен ред и процедура, предвиден в чл. 158 ЗДП. По отношение на тях институтът на погасителната давност по ЗАНН е неприложим. Поради това изтеклата давност за правото на държавата да търси принудително изпълнение на наложените наказания не влияе върху

настъпването на правните последици от извършеното нарушение. Такова е отнемането на к.т., респективно изземването на свидетелството за правоуправление.

Въпреки изхода на спора, на оспорващия И. не следва да се присъждат разноски, тъй като такива не са поискани от него и процесуалния му представител нито в жалбата, нито в съдебно заседание.

Водим от горното и на осн. чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба, подадена от Д. М. И., с ЕГН [ЕГН] и адрес в [населено място],[жк][жилищен адрес] Заповед с рег. № 1012/1319 от 30.10.2007 г., издадена от заместник - началник на отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция „Полиция“ (сега Столична дирекция на вътрешните работи), с която на осн. чл. 171, т. 4 от Закона за движение по пътищата, във вр. с чл. 172, ал. 1 от същия закон, е иззето свидетелството му за управление на моторно превозно средство с №[ЕИК], кат. *В***М*, поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от Закона за движение по пътищата.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението и получаване на препис от него от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: